Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Παῦλος Ντιρέζ, συγγραφεὺς μὲ ταλέντο, ἔφυγ' ἀπ' τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ πολέμου γιὰ τὰ σύνορα. Ἡ γυναίκα του ἄμα ἔμεινε μόνη ἀναγκάσθηκε, μὴ ἔχουσα ἄλλους πόρους, νὰ συγγράφῃ γιὰ νὰ ζῇ.

Εἶνε ἀπόγευμα. Ἡ Ἀλβέρτη γράφει πάνω σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο χαρτιά, καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ κάποιος μπῆκε. Ἔξαφνα γυρίζει καὶ βλέπει τὸν ἄνδρα της. Σηκώνεται καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του.

ΑΛΒΕΡΤΗ.—Ἐσύ ! ἐσύ ! μὰ εἶν' ἀπίστευτο...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἀμ' ἐγὼ πῶς νὰ πιστέψω ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρατῶ στὴν ἀνκαλιά μου, τὴν γυναῖκα μου, τὴν Ἀλβέρτη μου...

ΑΛΒΕΡΤΗ.—Μὰ γιὰ νὰ σὲ δῶ... Ἐσύ, κοντά μου ; Ζωντανός!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν ἔλπιζες λοιπὸν νὰ μὲ ξαναδῇς ;

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ὦ πάντοτε ἤμουνα βεβαία, ὅτι θὰ ξαναρχόσουν. Σὲ περίμενα μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Κι' ἐσύ, ἀμφέβαλες καθόλου γι' αὐτὴ τὴν ἐπιστροφή ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὄχι. Κι' ὅμως ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ γιὰ νὰ ἔχει κανεὶς αὐτὴ τὴ βεβαιότητα πρέπει νὰ πιστεύει λίγο στὰ θαύματα. *(Κυττᾶντας γύρω του).* Τί ὄμορφα ποὺ εἶν' ἐδῶ ! *(Σὰν νὰ θυμᾶται κάτι..).* Ἀλήθεια ὅμως πόσο θὰ δυσκολεύτηκες οἰκονομικῶς αὐτὸ τὸ διάστημα !...

ΑΛΒΕΡΤΗ.—Μπά ! μοῦ εἶχες ἀφήσει ἀρκετὰ χρήματα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Πάρα πολὺ λίγα ! καὶ καθὼς δὲν μποροῦσα νὰ δουλεύω κεῖ κάτω...

ΑΛΒΕΡΤΗ.—Πραγματικά, τὶ ἄσχημα ποῦ θὰ πέρασες καὶ σὺ στὸ μέτωπο...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐγὼ καλὰ τὰ κατάφερνα μὲ τὸ μισθό μου. Ἐσὺ ὅμως ;... Ναὶ ξέρω, ἡ οἰκονομία, οἱ συγγενεῖς σου θὰ σὲ βοήθησαν.. ἀλλὰ μαντεύω, ὅτι καὶ κάτι ἄλλο εἶνε στὴ μέση... Ἐκεῖ στὸ τραπέζι τὶ εἶν' ὅλ' αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτιά ; Ἔγραφες ὅταν μπῆκα ;...

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(στενοχωρημένη).* — Ναί, κάτι... ἀντέγραφα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Αὐτὸ εἶνε ! Ἀντιγράφεις. Φτωχή μου Ἀλβέρτη ! Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ.

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ἄφησέ τα !.. Δὲν εἶν' ἐνδιαφέροντα.. σὲ παρακαλῶ...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν καταλαβαίνω ! γιατὶ νὰ μοῦ τὰ κρύβῃς ; *(Μειδιῶν)* Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔγραφες στὸν ἐραστή σου.

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(μ' ἕνα εἰλικρινὲς γέλιο).*— Ἄ ! δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι !

ΠΑΥΛΟΣ.— Λοιπόν, δεῖξε μου τὰ γραπτά σου.

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(τραβῶντας τον κοντά της).* — Ἄκου, ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ, μὴ φοβᾶσαι. Θυμᾶσαι μιὰ φορά, στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ποὺ μοῦ ἔστειλες μερικὲς ἐντυπώσεις ἀπ' τὴ μάχη ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὸ θυμᾶμαι. Σοῦ εἶχα γράψει : «Πρότεινε στὸ φίλο μας τὸν Νομπρέν, ἂν εἶν' ἐκεῖ, νὰ κάνει ἀπ' αὐτὰ ἕνα ἄρθρο».

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ἀκριβῶς. Ὁ Νομπρὲν ὅμως δὲν ἦταν ἐδῶ. Τότε λοιπὸν ἐπεχείρησα μόνη νά... *(Κίνημα τοῦ Παύλου).* Μὴ θυμώνεις .

ΠΑΥΛΟΣ, *(λίγο ψυχραμένος).*— Μὰ δὲν θυμώνω. Ἁπλῶς ἐξεπλάγην. *(Λίγο εἰρωνικὰ).* Ἀγνοοῦσα ὅτι ἤσουν καὶ συγγραφεύς.

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ξέρω ὅτι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει ὁ καθένας κι' ὅτι χρειάζεται, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φυσικὴ κλίσι, καὶ πολὺ ἐργασία. Τὸ ταλέντο, ἀσφαλῶς, μοῦ λείπει· μποροῦσα ὅμως νὰ δοκιμάσω μόνο μὲ τὴν ἐργασία. Πράγματι, τὸ ἐπεχείρησα, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇς τίποτα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνω ἀνταξία σου. Λοιπὸν προσπάθησα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σημειώσεών σου, νὰ κάνω κάτι, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ.

ΠΑΥΛΟΣ, *(ἀνήσυχα).*— Καὶ τὸ δημοσίευσες ;

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ναί, στὴν «Ἐφημερίδα», ὅπως συνήθως.

ΠΑΥΛΟΣ, *(σχεδὸν ἀπότομα).*— Ὑπογράφοντάς το μὲ τ' ὄνομά μου ;

ΑΛΒΕΡΤΗ. Ἄ ! ὄχι βέβαια, ν' ἀπέδιδα σὲ σένα τέτοια μικροπράγματα ; ποτέ ! Τὰ ὑπέγραφα : Ἀλβέρτη Ντιρέζ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἀσφαλῶς θὰ ποῦνε ὅτι μεταχειρίστηκα τὸ ὄνομά σου γιὰ τά... *μέτριά* μου ἔργα. Τέλος πάντων, μιὰ ποὺ ἔγινε, πάει πιά. Κι' ὁ Ζιβερντὼ τὰ δημοσίευσε ;

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(δειλὰ).*— Ναί, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἴσως κι' ἀπὸ εὐγένεια ! Γνώριζε τὴν κατάστασί μας. Βρῆκε, φαίνεται, αὐτὸ τὸ μέσο καλὸ γιὰ νὰ μὲ βοηθῇ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ τί σοῦ ἔδινε ;

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(κόκκινη).*— Μὰ τὰ ἴδια ποὺ ἔδινε καί...

ΠΑΥΛΟΣ, *(ἀπότομα).*— Καὶ σὲ μένα ; Τὰ συγχαρητήριά μου !

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ὁ Ζιβερντὼ εἶνε ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος... πολὺ γενναιόδωρος !

ΠΑΥΛΟΣ, *(ψυχρὰ).*— Ὦ ! γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τόσα, σημαίνει ὅτι ἀντέγραφες καλὰ τὰ γράμματά μου. Κ' ἐξακολούθησες ;

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ναί ! Ἡ ἐντυπώσεις τῶν ἐπιστολῶν σου ἦσαν ὑπέροχα θέματα. Δὲν χρειαζόταν καὶ μεγάλη τέχνη !... Ἄλλωστε μόνο ἔτσι μποροῦσα νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σὲ ἐπιβαρύνω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἀγαπητή μου φίλη, σὲ συγχαίρω.

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(λυπημένη).*— Ἀλλοίμονο ! μὲ συγχαίρεις, ὀνομάζοντάς με «ἀγαπητὴ φίλη» Ἀσφαλῶς θὰ μοῦ ἔχεις θυμώσει γιά...

ΠΑΥΛΟΣ.— Σοῦ ἔχω θυμώσει ; Μήπως νομίζεις ὅτι σὲ ζηλεύω;

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ὦ ! Παῦλε, σὲ παρακαλῶ μὴ λὲς τέτοια λόγια. Ἂν μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανα σὲ δυσαρέστησα, σοῦ ζητῶ συγνώμη.

ΠΑΥΛΟΣ, *(στενοχωρημένος).*— Μὰ δὲν μοῦ ἔκανες τίποτα, γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω. *(Ἔπειτ' ἀπ' ὀλίγων στιγμῶν σιωπή).* Ἂν θέλεις, δεῖξε μου τί ἔγραφες.

(Ὁ Παῦλος διαβάζει τὸ μισοτελειωμένο ἄρθρο. Ὑποκρίνεται ὅτι δὲν εἶνε διόλου καλό. Μιὰ νευρικότης, λίγο ἐχθρική γιὰ τὴν γυναίκα του, τὸν καταλαμβάνει. Ἔξαφνα τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου χτυπᾷ. Εἴν' ὁ Ζιβεντώ, ὁ ὁποῖος, ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος», ζητεῖ τὴν Ἀλβέρτη. Ὁ Παῦλος πέρνει ἀπότομα τὸ ἄλλο ἀκουστικό κι' ἀκούει).

ΖΙΒΕΡΝΤΩ.— Λοιπόν, κυρία, θὰ μοῦ στείλετε τὸ ἄρθρο σήμερα ;

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ἄ ! θ' ἀργήσω πολὺ νὰ τὸ τελειώσω... Βάλτε ἕν' ἄλλο... Αὐτὸ ποὺ γράφω δὲν εἶνε τόσο ἐνδιαφέρον.

ΖΙΒΕΡΝΤΩ. — Πῶς ; Μὰ ἔχετε μιὰ ἀφάνταστη ἐπιτυχία... ὅλος ὁ κόσμος μὲ ρωτάει γιὰ τὴν Ἀλβέρτη Ντιρέζ.

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Ξέρετε !... θέλω νὰ περιποιηθῶ τὸν ἄνδρα μου, ποὺ μόλις γύρισε...

ΖΙΒΕΡΝΤΩ.— Ἀλήθεια ; Εἴν' ἐκεῖ !... θὰ μὲ ὑπεχρέωνε ἂν ἐρχόταν νὰ τὸν ἰδῶ. Στεῖλτέ τὸν μου... Θὰ μοῦ διηγηθῇ νέα τοῦ μετώπου... κ' ἔτσι δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐργασθῆτε.

(Ἡ Ἀλβέρτη κι' ὁ Παῦλος μένουν σιωπηλοί, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον).

ΠΑΥΛΟΣ, *(ψυχρὰ).* — Ἔχει δίκηο ; Δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐμποδίσω νὰ ἐργασθῆς. Ἀντίο, φεύγω...

ΑΛΒΕΡΤΗ.—Παῦλε !... *(Τρέχοντας μπρός του).* Δὲν θέλω παρὰ ἐσένα, ἐσένα τὴν εὐτυχία μου !...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὄχι, ὄχι, ὅλος ὁ κόσμος ρωτάει γιὰ τὴν Ἀλβέρτη Ντιρέζ ! Ἐγὼ μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω στὰ χαρακώματα !... Δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ τίποτα ! οὔτε γιὰ νὰ σὲ ζήσω ἀκόμη !...

ΑΛΒΕΡΤΗ, *(ἀπελπισμένη).* — Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς ! *(Ὁ Παῦλος στέκεται καὶ τὴν κυττᾶ, στὴν ἀρχὴ μ' ἀδιαφορία, ἔπειτα μὲ τρυφερότητα).* Ναί ! κύτταξέ με, εἶμ' ἡ γυναῖκα σου κι' ὄχι ἡ ἀντίζηλός σου...

ΠΑΥΛΟΣ, *(κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του).* — Τὶ ἄθλιος ποὺ εἶμαι ! τὶ τιποτένιος !..

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Μὴ κατηγορεῖς τὸν ἑαυτό σου, εἶνε πολὺ φυσικό ! Πόσο εἶχα ἄδικο νὰ μὴ σὲ συμβουλευθῶ ! *(Λείχοντας τὰ χαρτιά).* Σχίστε ὅλα αὐτά, ἀλλὰ μὴν κουρελιάζῃς τὴν καρδιά μου... Ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ, σοῦ τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε, ἤθελα νὰ γίνω πειὸ ἀνταξία σου· ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ προσπάθησα νὰ σ' ἀπομακρύνω ἀπὸ κάθε χρηματικὴ ἔννοια, κι' ἂν ἔγραψα λίγες γραμμὲς ποὺ κάτι ἀξίζαν, τὶς ἔγραψα ἐπίσης χάρις τὴν ἀγάπη σου.

ΠΑΥΛΟΣ, *(ἤσυχος).*— Μὴ ζητᾶς νὰ δικαιολογηθῇς, Ἀλβέρτη μου. Ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ θαυμάζω, νὰ σὲ εὐλογῶ. Ἐμένα μὲ παρέσυραν ταπεινὰ αἰσθήματα. Ὦ ! αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνεια !...

ΑΛΒΕΡΤΗ.— Μὴν τὸ λές !... Εἶχες δίκαιο !... Εἶσ' ἕνας μαίτρ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Τὸν ὁποῖο γρήγορα ἔφτασες, μὲ τὴ μεγάλη γυναικεία σου καρδιά. *(Τὴν τραβᾶ κοντά του καὶ τὴν ἀγκαλιάζει).*

ΑΛΒΕΡΤΗ. - Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι !... *(Γελῶντας ἀπ' τὴ χαρά της).* Πηγαίνω νὰ ἑτοιμάσω τὸ φαΐ. Τὸ ἄρθρο, ποτὲ πειά...

ΠΑΥΛΟΣ, *(δδηγώντας την στὸ τραπέζι ποὺ ἐργαζόται).* - Τουναντίον, ἀμέσως τώρα, ἀγαπημένη μου συνεργάτις, θὰ τὸ τελειώσουμε μαζί !... *(Τὴν φιλεῖ καὶ κάθονται στὸ γραφεῖο)....*

Μεταφρ. **Θ. Καλλ.**

Τὸ ἄρθρο, ποτὲ πειά !...

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θὰ δημοσιευθοῦν στὸ «Μπουκέτο», τὰ περίφημα βιογραφικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Πρυτάνεως τῆς δημοσιογραφίας

ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

γραμμένα ἀπὸ τὸν λογοτέχνην κ. Σταμ. Σταμ.